

PÁL SÁNDOR

Simán

„De levélnehezéknek megteszik.”

P. Gy.

*Szerettem a hajnali szád. Egyáltalán: a hajnali tested.
Az ébredésemről a kelésedig, nem volt benne semmi
manír, csak egy elrepedt pohár voltál, amibe beletöltöttük a
lelkedet (sokszor úgy éreztem, az enyémet is). Törve esett
rád a fény. Ilyenkor nem emlékeztem semmire és nem érdekelt
semmi (csorba bögre, vécészsze, hamutartó), a bőröd anyagát
találgattam, a szád ízét (a hajnali szájízt csak körülírni tudom); hogy
milyen színű lesz a szemed, ha kinyitod. (Éjszaka nem láttalak. Nem
láttam semmit a szememmel.) Most reggel van, a kabátom vékony,
a poharam törött. És ragadok.*

A nyelvedre még

*Ujjperceket morzsolgattam akkor éjszaka.
Azóta egyre többször találkozom magammal, ha
vécére indulok például. Szánalmasak a régi procedúrák.
Más a cigarettához és – önáltatás – a nőkhöz való viszony.
Felébredek még néha, hogy nem fekszenek
rajtam, kapok levegőt. A forró, bagós leheleted,
a fogad apró redőit, az arcodon a kis gödröcskéket,
nem érzem ezeket mind, és már csak ennyire emlékszem
belőled egy ideje. A nyelvedre még, igen, egyre csak, mi-
közben azon kéne gondolkodnom, hogy egy ujjperc meddig tart.*

Este

Tegnap óta a földön tartom az íróasztallámpát, az ágyam mellett. A fénye így nem vág, bőre lesz a szobának, és nem fáj lekapcsolni. Múlt éjjel sokáig forgolódtam. Látni szerettelek volna úgy, mint anyád. Figyeltem a szövetek súrlódását, megvizsgáltam minden pórust és örültem a láznak. Sehonnan sem töröltem le a nyálat és bántott, hogy csak félmeztelen leheletekre tudok gondolni. Régóta nem merek már a földön aludni. Félek, hogy nem ébrednék föl.

Kifli

Szeretem szétszórni a morzsákat. Ennek valahogy van egy meghittsége, nem pont a harapás, hogy kiesnek részletek, darabok, hanem aztán az összesöpörgetés, lesz egyetlen kupac; minden a helyén. Reggel szoktam, az aktuális álmon gondolkodva (vagy az aktuális ébrenléten, hogy számít-e, amit alva követtem el). A maradékot mindig kidobom, csak akkor eszem fel, ha eszembe jutsz. Ropog és csikorog, de arra gondolok ilyenkor, hogy maradéktalanul az enyém lett, bennem van; aztán visszafekszem és azt álmodom, hogy morzsa vagyok, amit nem eszel föl, és egy műkörepedésben fogok élni, amíg felszippantanak.

Huzat

Egy idegen lakást szellőztettem tegnap. Mindenki aludt, míg én állandóan ki-be csukogattam az ajtó kisablakát, jöjjön csak a friss levegő és vele a hideg, rosszul voltam, és nem bírtam kiverni a fejemből, hogy egészen apró, kapkodó női sóhajok szabják meg az életszakaszaimat. (Egyelőre nem tudtam velük mit kezdeni.) Pedig október volt tegnap is, sárga, levéllátú, bár bent a városban és különösen annak a lakásnak a gangján egy levél sem volt, és esett is, az esőillat pedig erősebb. A bejáratától szinte szabályos út volt vágva, én pedig a gang nyálkás, csúszós köveit jártam be cigizés közben, ezzel szórakoztam arra gondolva, hogy ezeken tíz, húsz éve senki nem járt, de tegnap óta biztosan senki. Mikor már úgy leszívtam, hogy az ujjam sütötte eszembe jutott hogy éjszaka, meztelenül folyton fáztál, de nem csuktam be a kisablakot. Be kellett volna mennem, mert hajnal volt, október, én pedig sárga és meztelen. Egy idegen lakást szellőztettem.

PATAKI FERENC: TITKOS ÖSVÉNY (1990)